

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

VIII

Μετά την απόφασι τῶν δικαστῶν τοῦ Ἄδου, ἡ ψυχὴ ποὺ ἐκρίνετο καλὴ ἔφευγε ἀπὸ τὸ δικαστήριον ἐκ θεξίων καὶ διασχίζοντας τοὺς οὐράνιους δρόμους, πήγαινε στὴν γαλήνη τῶν Ἡλυσίων. Ἀντιθέτως, ἐκείνη ποὺ ἐκρίνετο κακὴ ἔφευγε ἐξ ἀριστερῶν κί' ἀπὸ ἓνα δύσβατο ὄρομον πηγαινε να βασανιστῆ στὰ τάρταρα.

Σύμφωνα μὲ τὴν περσικὴ θρησκεία τοῦ Ζωροάστρου, ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον περιπλανιέται τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες γύρω ἀπὸ τὸ πτώμα, κυριευμένη ἀπὸ τὴν ἀναμνήσεις τῶν καλῶν ἢ τῶν κακῶν τῆς πράξεων. Τὸ πρωὶ τῆς τετάρτης ἡμέρας, ἡ ψυχὴ, ἂν εἴνε καλὴ, βλέπει νὰ τὴν πλησιάσῃ μιὰ γοητευτικὴ κί' αἰθερία νέα. Ἄν πάλι εἴνε κακὴ, τὴν πλησιάζει μιὰ γρηῃ στρίγγλα. Ἡ δὺο αὐτὲς γυναῖκες ἀποτελοῦν τὴν προσωποποίησι τῆς συνειδήσεως. Ὁδηγουμένη ἀπὸ τὴν μιὰ ἢ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ ψυχὴ φτάνει στὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ἐλμπουρτζ, ὅπου ἐδρεύει τὸ θεῖο δικαστήριον ποὺ ἔχει ὡς δικαστὰς τὸν Μίθρα, τὸν Σραόσα καὶ τὸν Ρασνοῦ. Ὁ τελευταῖος κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν πλάστιγγα, στὴν ὁποία ζυγίζει τὴν ἀνθρώπινες πράξεις μὲ μεγάλη αὐστηρότητα, χωρὶς νὰ εὐνοῖ ἀπολύτως κανένα. Καὶ ἂν τὰ ἀμαρτήματα ζυγίζουσι περισσότερο ἀπὸ τὴν καλὴν πράξι, ἡ ψυχὴ πηγαίνει στὴν κόλασι. Ἄν πάλι συμβαίη τὸ ἀντίθετον, ἡ ψυχὴ πηγαίνει στοὺς οὐρανοὺς.

Η ΚΟΛΑΣΙΣ

Ὅλες ἡ θρησκείες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, πιστεύουσι ὅτι στὴ μέλλουσα ζωὴ τὸ καλὸ ἀνταμείβεται καὶ τὸ κακὸ τιμωρεῖται. Ἔτσι, τὴν ὑπαρξὶς κολάσεως τὴν παραδέχονται κί' ἡ Ἰνδικὴ θρησκεία, κί' ὁ Ζωροαστρισμός, κί' ὁ Βουδδισμός, κί' ὁ Ὀρφισμός, κί' ὁ Ἰουδαϊσμός, κί' ὁ Ἰσλαμισμός, κί' ὁ Χριστιανισμός.

Σύμφωνα μὲ τὸ παλαιότερον θρησκευτικὸν βιβλίον τῶν Ἰνδῶν, τὸ «Ριζ-Βέδα», ἡ κόλασις εἴνε μιὰ βαθειὰ ἄβυσσος στὴν ὁποία οἱ θεοὶ γκρεμίζουσι τοὺς κακοὺς.

Ἴδου τί γράφει σχετικῶς τὸ βιβλίον αὐτό :

ὦ! Ἴντρα-Σόμα, εἴξε τοὺς κακοὺς στὴν ἄβυσσον μὲ τ' ἀτελείωτα σκοτάδια ποὺ θυθὸ δὲν ἔχει, ἔτσι ὅπου κανεὶς τοὺς νὰ μὴ ξαναβγῇ, κί' ἂς θριαμβεύσῃ ἡ ὀργὴ σου τῆς κακίας τους.

Μὰ πὺ λεπτομερῆ περιγραφὴ τῆς κολάσεως ὅπως τὴν φανταζόντουσαν οἱ Ἰνδοὶ, βρίσκουμε στοὺς «Νόμους τοῦ Μανού» καὶ στὰ «Ἀξιώματα τοῦ Βισνοῦ». Ὁ πρῶτος ἀναφέρει εἰκοσιμία κολάσεις μὲ τὰ ἰδιαίτερα ὀνόματά τους· στὴν μιὰ κολάσει ἓνας ποταμὸς ἀπὸ φλόγες, στὴν ἄλλη ὑπαρχει ἓνα δάσος τοῦ ὁποίου τὰ δέντρα ἔχουσι ἄντι γιὰ φύλλα σπαθιά, σὲ ἄλλη οὐ κολασμένοι εἴνε δεμένοι καὶ κατασπαράζονται ἀπὸ κουκουβάγιες καὶ κοράκια, κτλ., κτλ.

Ὁ Βισνοῦ πάλι περιγράφει ὡς ἐξῆς τὰ βασανιστήρια τῶν κολασμένων :

«Οἱ ἀμαρτωλοὶ σύρονται στὴν κόλασι ἀπὸ τοὺς σκληροὺς ὑπηρέτες τοῦ βασιλέως τῆς Γιάμα. Ἐκεῖ καταβροχθίζονται ἀπὸ σκύλους καὶ τσακάλια, ἀπὸ γῦπες καὶ κοράκια καὶ ἀπὸ ἄλλα σαρκοβόρα ζῶα ποὺ βγάζουσι φωτιὰ ἀπ' τὸ στόμα τους, ἀπὸ φεῖδια καὶ σκορπιούς. Ψήνονται ἀπὸ φλογισμένους ἀνέμους, τρυπιοῦνται ἀπὸ ἀγκάθια, τεμαχίζονται μὲ πριόνια, βασανίζονται ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα, καταδιώκονται ἀπὸ τρομερὲς ἀγέλες τίγρεων. Φρικώδεις ὁ-

σμὲς μούχλας καὶ σαπίλας τοὺς κάνουν νὰ λιποθυμοῦν σὲ κάθε βῆμα τους... Ἄλλοι ψήνονται μέσα σὲ ζεματιστὸ λάδι καὶ ἄλλοι κατασπαράσσονται ἀπὸ σκουλήκια καὶ ἄλλα φριχτὰ ζῶα ποὺ ἀναπηδοῦν ἀπ' τὴν φλόγες... Ὑπάρχει ἀκόμα ἓνα μέρος ὅπου ἡ κακὴ πράξις ποὺ ἔκαναν οἱ κολασμένοι στὴ ζωὴ τους μεταμορφώνονται σὲ δημίους καὶ τοὺς χτυπᾶνε, ἔν' ἄλλο ὅπου οἱ κολασμένοι κρέμονται μ' ἓνα σκοινὶ ἀπὸ τὰ δέντρα, τρυπημένοι ἀπὸ ἀναριθμητὰ βέλη, ἔν' ἄλλο ὅπου περπατοῦν ἐπάνω σ' ἀγκάθια ἐνῶ ἐρπετὰ κυλίσονται γύρω ἀπ' τὸ κορμὶ τους».

* * *

Μὰ δὲν εἴνε μόνο αὐτὰ τὰ μαρτύρια τῆς Ἰνδικῆς κολάσεως. Στὸ ἱερὸ Ἰνδικὸ βιβλίον «Μαντζίχιμα Νικάγια», ὁ Βούδδας ὁ ἴδιος περιγράφει μερικὰ ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῶν ἀμαρτωλῶν.

«Ζευγμένοι σὲ βαρεῖα ἄροτρα —γράφει— ὑποχρεώνονται νὰ διασχίσουσι πρὸς ὅλες τὴν διευθύνσεις μιὰ ἀπέραντη ἔκτασι, γεμάτη φλόγες. Ἄλλοι ἀνεβοκατεβαίνουν ἓνα βουνὸ, ἀπὸ τὸ ὅποιο κυλάει σὲ ποτάμια πυρωμένη λάβα καὶ ἄλλοι γκρεμίζονται μὲ τὸ κεφάλι μέσα σὲ καζάνια γεμάτα πίσσα. Ἄλλοι πάλι τοὺς ἀρπάζουσι οἱ ὑποταχτικοὶ τοῦ βασιλέως τῆς κολάσεως καὶ, ζαπλώνοντάς τους ἀκίνητους κάτω, τοὺς χώνουσι στὰ χέρια, στὰ πόδια καὶ στὸ στήθος πυρωμένες μετάλλινες σφήνες κί' ἔπειτα τοὺς τεμαχίζουσι μὲ πριόνια. Χειρότερη εἴνε ἡ τύχη ἐκείνων ποὺ πέφτουσι στὰ χέρια μιᾶς ὀρῆς δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ γιὰ δόντια, ἔχουσι βελόνες. Οἱ δαίμονες αὐτοὶ τοὺς ἀφαιροῦσι διαδοχικὰ μὲ τὴν βελόναν τοὺς τὴν ἐπιδερμίδα τους, τὴν σάρκα τους, τοὺς μῦς καὶ τοὺς ρουφοῦσι στὸ τέλος τὸ μυαλό...

Μερικοὶ στίχοι τοῦ ἴδιου βιβλίου μᾶς δύνουσι καὶ ἄλλες λεπτομέρειες :

Πελώρια σκουλήκια μὲ σιδερένια στόματα, τρυπώντας τὸ πετὸ τοῦ θύματος των, καταβροχθίζουσι ἀπληστα τὴν σάρκα τους καὶ πίνουσι τὸ αἷμα ποὺ κυλάει. Τσακάλια, γῦπες, ὕαινες, κοράκια, μὲ σιδερένια στόματα κί' αὐτὰ, χυμοῦσι κατόπιν στὸ φτωχὸ τὸν κολασμένο, ποὺ ἀδίκως ἀγωνίζεται νὰ φυλαχτῇ...

Ἄλλα Ἰνδικὰ ἱερὰ βιβλία μᾶς δύνουσι ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες γιὰ τὸ βάθος τῆς κολάσεως καὶ γιὰ τὴν διάρκειαν τῶν μαρτυριῶν τῆς. Τὸ βιβλίον «Τσαμαπάντα», μιλώντας γιὰ τὴν κόλασι τῆς πίσσας, γράφει ὅτι ἔχει ἔκτασι ἐξήντα λευγῶν καὶ ὅτι οἱ κολασμένοι ποὺ πηγαίνουσι σ' αὐτὴ κάνουν ἐξήντα χρόνια γιὰ νὰ κατέβουσι ὡς τὸ θυθὸ τῆς. Ἡ «Σούττα Νιπάτα», ἄλλο ἱερὸ βιβλίον, μιλάει γιὰ δέκα κολάσεις. Τὰ βασανιστήρια στὴν πρώτη ἀπ' αὐτὲς διαρκοῦν δέκα αἰῶνες, σὲ καθεμιὰ δὲ ἀπὸ τὴν ἄλλη, εἰκοσι φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὴν προηγούμενη.

Σὲ μιὰ βιογραφίαν τοῦ Βούδδα ποὺ χρονολογεῖται πρὸ δεκαεπτά αἰῶνων, διαβάζουμε ὅτι «οἱ κολασμένοι πίνουσι γιὰ νερὸ ἀναλυτὸ μολύβι ποὺ ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φωτιᾶς», ὅτι ὑπάρχουσι στὴν κόλασι «τεράστιοι ἀγριοὶ σκύλοι μὲ σιδερένια δόντια, ποὺ κατασπαράζουσι καὶ καταβροχθίζουσι, καὶ πουλιὰ ποὺ τρῶνε τὰ μυαλά».

Πὺ κάτω, τὸ ἴδιο βιβλίον γράφει ὅτι κόβουσι τοὺς κολασμένους μὲ τσεκούρια σὰν κορμούς δέντρων κί' ὅτι, παρ' ὅλ' αὐτὰ, δὲν πεθαίνουσι γιὰ τὴν ἀμαρτίαν τῆς ζωῆς τους τοὺς τρέφουσι καὶ τοὺς ἐμποδίζουσι νὰ πεθάνουσι.

Γενικὰ δὲ γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, κανένας κολασμένος δὲν πεθαίνει παρ' ὅλα τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑφίσταται.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ Συνέχεια.

